

«МАМО МОЯ, ЛАСТІВКО СИВА...»

Жінка, мати... Які величні і святі слова. Перед їх чистотою, вірністю, відданістю, самопожертвою міліє усе земне. Скільки вони приголубили, прихистили, переробили всякої роботи. Про все це і йшлося на врочистому заході у Перемишлівці, де вшанували матерів і материнство. Їх, жіночок молодих і в літах, того дня чимало зібралося у сільському клубі.

Розповіді про материнську долю нелегко. Бо є речі, вчинки, зрештою, цілі людські життя, перед якими маліють усякі слова. Хто з жінок не відчував, коли, немов нічого не має в тобі, окрім якоїсь болючої ніжності, вічного, тремтливого переживання за синів, дочок, онуків, за всю сім'ю. Коли, здається, і живеш лише для того, щоб жили вони, щоб їм було хоч трохи затишніше у цьому світі. Серцем вболіває за своїх уже дорослих сина та доньку і завідуєча Перемишлівським будинком культури Світлана Грицюк. Отож і сценарій, підготовлений та озвучений Світланою Антонівною, був просякнутий світлою, святою любов'ю до тих, хто повторює себе у дітях, чия осяйна материнська любов не знає меж.

Дорослі і юні перемишлівчани, полишивши домашні клопоти, зібралися великою громадою, аби вшанувати своїх берегині сімейного вогнища. І від усієї громади їх щиро та тепло вітав сільський голова Василь Харкевич. У день такого величного свята Василь Васильович навіть заспівав у дуеті із баяністом Петром Володимирцем пісню про матір – сиву горлицю, яка пережила горе й тривоги. Ця пісня часто лунає як присвята нелегкій материнській долі. Василь Харкевич виконав її особисто для своєї мами-героїні Парасковії Євдокимівни, котра народила і виховала восьмеро синів і одну дочку. Її кровинки – Микола, Іван, Галина, Михайло, Петро, Василь, Володя, Саша, Ляоня – це гордість та вічне хвилювання за їх щасливу долю. Насправді, які б ми не займали посади в житті, у якому б не були віці, для батьків ми залишаємося дітьми, які у вічному боргу перед тими, хто подарував життя.

Є люди готові віддавати і жертвувати. І є жінки, для яких материнство – святість. Згадаймо, якою була завжди справжня мати на нашій землі. Вона була всім. І чи не тому святі Варвара та Марії нагадують нам наших неньок. Жінок, котрі у Перемишлівці мають четверо і більше дітей, обдарували того дня хустками. А найбільшою з них, барвистою, Світлана Антонівна Грицюк обгорнула плечі Парасковії Євдокимівни Харкевич. Ось так і сиділи врочисто матері у залі, з першими весняними

квітами в руках і терновими хустками. А зі сцени лилися поетичне слово і задушевні пісні. По тому, як сприймали концертну програму глядачі, не важко було зрозуміти, що сільський заклад культури очолює професіонал, людина, закохана в обрану справу. Бо й подарунки для багатодітних матерів Світлана Грицюк придбала за кошти, зібрані за платні послуги, які надає сільський клуб.

Культура стала справою усього життя і баяніста Петра Володимирця. Заради її величності пісні Петро Миколайович долає за день до 10 кілометрів.

У проведенні материнського свята душу та серце вклали і Володимир Грицюк, вірний супутник життя і перший помічник у сценічних справах Світлани Антонівни, їх дочка - красуня-студентка, майбутній учитель англійської мови Наталя. А які молоді учасниці жіночого ансамблю «Горлиця» - Антоніна Шиньорук, Наталя Карп'юк, Світлана Каленюк, Валентина Андрющенко, Галина Шльомич, Надія Ніколайчук, Інна Кушнір. Пісні у їх виконанні заворожували душевністю, мелодійністю. Зал сприймав їх щирими оглєсками, як і виступ свого земляка, Заслуженого працівника культури України, члена Національної спілки журналістів України Миколи Муляра. Микола Іванович зробив величний подарунок – щойно написаний гімн села Перемишлівка, виконавши його під акомпанемент самодіяльного композитора, вчителя Перемишлівської школи, млинівчанина Михайла Юрченка. Микола Іванович виконав ще дві пісні – про славнозвісний рушник і про матір, привітавши усіх зі святом, що приходить напровесні і перед яким схиляється усе людство.

Повільно догоряв травневий день. А прощатися з селом, яким безліч разів торували теплими літніми днями і в зимові, заметіль Микола Муляр і я, а нині і Михайло Юрченко, не хотілося. Тож на прощання разом із перемишлівчанами і методистом районного центру дозвілля музично-хорового жанру О.М.Демидюк оглянули село: чи все тут так, як було за нашої пам'яті. Та й водій, землевпорядник сільради, не квапився. Він підвіз нас до славнозвісного перемишлівського джерела. І ми набрали на згадку цілющої води, в якій, збираючись на відпочинок, вмивалося сонце.

Галина РУДЕНКО,
редактор районного радіомовлення.
На фото: під час урочистості.

НАМ ПИШУТЬ

ВETERАНИ ВДЯЧНІ

Задушевні слова на адресу тих, хто обороняв Вітчизну від ворога, у День Перемоги прозвучали з вуст сільського голови Василя Харкевича, керівника СВК «Мошківський» Сергія Ступницького та інших запрошених. Вони вручили ветеранам подарунки. Згодом присутніх на урочистості вітали учасники художньої самодіяльності та учні місцевої школи.

Учасники воєнного лихоліття поклали квіти до пам'ятника загиблим односельчанам. Ветерани пройшлися зеленою алеєю, яку навесні цього року посадили в знак пам'яті й пошани тим, хто відійшов у вічність. А допомогли у її посадці голова районної ради Володимир Кислюк та ДП «Млинівський лісгосп».

Ветерани щиро вдячні за турботу всім, хто долучився до проведення Дня Перемоги у Перемишлівці.

Група ветеранів Перемишлівської сільської ради.